

ki so jim na voljo, gorniškemu izobraževanju pa ne posevčajo ustrezne pozornosti niti v šolskih krogih, za kar je navedel primer: planinska organizacija je slovenskim šolam prek Ministrstva za šolstvo in šport ponudila brošuro Gornikov svetovalec, vendar ministrstvo ni smatralo za potrebno, da bi vsaj odgovorilo, kaj šele, da bi knjižico odkupilo in posredovalo šolam.

PLANINSKO VZGOJO V ŠOLE!

Blaž Jereb iz ljubljanske Fakultete za šport je povedal, da ima fakulteta kot šola za kadre v športni vzgoji izdelane cilje, namene in normative za takšno šolsko dejavnost, da pa je izvajanje teh programov povezano z denarjem. Prepričan je, da bi morala biti gorniška vzgoja v rednem šolskem programu šolske športne vzgoje.

Predavateljica biologije v osnovni šoli v Lescah **Neda Golmajer** misli, da planinstvo kot način življenja izumira in je treba to dejavnost zato prilagajati sedanjim razmeram, k sodelovanju pri vodenju planinskih šolskih izletov pa naj bi povabili gozdarje in seveda predvsem planince ter »izposlovali«, da bi bil ta »predmet« pravilno vrednoten tudi med profesorji.

Nad pomanjkanjem denarja za take šolske dejavnosti je potožil tudi ravnatelj gimnazije v Kranju **Franci Rozman**, ki je poleg tega dejal, da bi morali biti planinski programi ocenjeni tako, da bi bili tudi kar zadeva učiteljske plače ustrezno ovrednoteni. Zavzel se je za to, da bi bil med obveznimi izbirnimi šolskimi vsebinami tudi planinski program.

Bojan Ušeničnik iz Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje je govoril o celovitem varstvu, ki se začne s preventivo. Dejal je, da je pri nas že vzpostavljen informacijski sistem o nesrečah, imamo telefonsko številko za klic v sili, po telefonu je že mogoče zvedeti tudi za snežne plazove in druge nevarnosti v gorah, »skupne akcije imamo z GRS, s šolami pa programe preventivnih dejavnosti«. Povedal pa je tudi, da bodo odslej zaračunavali stroške za nekatere reševalne akcije (in ne samo v gorah), kjer bodo ugotovili, da je šlo za veliko malomarnost ponesrečenca, o čemer zdaj razpravljajo z zavarovalnicami.

OPOZARJANJE NA NEVARNOSTI

Predsednik PD Kranj Franc Ekar je nato spodbudil k razpravi o opremljenosti planinskih obiskovalcev v slovenskih gorah; ponovil je ugotovitev, da so slovenske gorske poti dobro opremljene in označene, niso pa na začetku dovolj poudarjene nevarnosti na nekaterih njenih odsekih, kot so nevarna mesta za zdrse in padce ali padajoče kamenje.

Z njim se je popolnoma strinjal načelnik Komisije za pota pri PZS in predsednik PD Radovljica **Tone Tomše**, ki pravi, da bi bilo treba na začetkih težavnih in zelo težavnih poti napisati na table nova opozorila, ki bi morala biti ponovljena tudi na zemljevidih in v planinskih vodnikih. Nevarne dele poti naj bi oskrbovalci iz planinskih društev vsako pomlad pregledali in – če bi bilo treba – popravili, vmes pa med letom redno vzdrževali. Hkrati bi morali planinske obiskovalce tudi ali predvsem v medijih ozaveščati o nevarnostih, ki so v gor-

skem svetu. **Rudi Kocjančič** iz PD Jesenice je vprašal, kdo bo prevzel odgovornost za morebitne nesreče, ko bi Hanzovo pot na Prisank spremenili iz zavarovane planinske poti v takšno, po kateri bi bilo dovolj varno iti samo v spremstvu z gorskim vodnikom. Opozoril je še na hiperprodukcijo planinskih kadrov: kje na svetu imajo kar 15 vrst različnih vodnikov, kot jih imamo pri nas, »reševanja v gorah pa bo kljub temu vedno več«.

O tem se je vnela kar manjša živahna razprava, v kateri je Danilo Škerbinek med drugim dejal, da po statutu PZS vsakdo hodi po gorskem svetu popolnoma na lastno odgovornost. Kljub omenjeni hiperprodukciji pa kar v 70 slovenskih planinskih društvih nimajo niti enega samega vodnika. V to smer je šla tudi razprava **Marjana Ručigaja** iz GRS Kranj: ni dovolj imeti dobro in ustrezno opremo, znati jo je treba tudi uporabljati, kajti sicer je lahko smrtno nevarna, če se nanjo samo zanašamo, a nam ne koristi, kot smo od nje pričakovali. Planinska vzgoja naj bi bila usmerjena tudi v izbiro prave opreme, ki lahko pomeni večjo varnost na gorskih poteh.

Dobri dve uri je trajala razprava na planinskem forumu o varnosti v gorah, ki sicer ni razrešila nobene dileme, je pa nakazala marsikateri problem, o katerem bo treba podrobneje spregovoriti v še bolj poznavalskih krogih.

Tišina gora

ALEŠ TACER

*Tam na obzorju
nebo je goro poljubilo;
v zatonu sonca
se je vanjo zlilo.*

*Sence večera
so legle čez skale
in žarki vesolja
žarijo v noč.*

V gluhi tišini
tonem z mrakom
v svojo prabit ...

Slap Savice

RUDOLF TRAVINIČ

*S strmih skal
bobni velik šumeč slap.
Tisoče kapljic prši
v spektru mavričnih barv.*

*V njegovem vznožju
stojim sam samcat,
tako majhen in tih
in se prepuščam
nežnemu božanju drobnih kapljic.*